



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

factus priore periculo, alium gerendarum rerum ordinem instituit: Magnis agminibus praeditus, varijs in locis uno impetu adortus, coegit imperata facere, & in deditio- nem concedere. Cum nonagesimus nonus esset post mille trecentos, per brumam gelu terras ac maria constrinxit: ut sicco vestigio è Lubica per mare, in urbem Sundensem, inde in Daniam perueniretur: Qua opportunitate vsi fratres de domo Teutonica, Massagetas oppugnare ag- gressi prosperantur: Nam lacus, & paludes, & omnia re- ceptacula eorum glacie durata iter praeberent. Vfus est Al- bertus quoque comes Holsatiae, qui in Phrisiam Eydore- sem mouens, gladio & igne seuijt: coegitque populū ter- ra, datis sedecim marcharum millibus, totius terra va- stitatem redimere. Hoc tum potuit comes vnus, adiutus temporum ratione.

CAPVT XIX.

Robertus dux Bauariae Comes palatinus Rheni, cum & Wentzlaus rex Romanorum nullis montis proficeret, nullis rebus praeter suam voluptatem intende- ret, neque Bohemiam, neque Romanum regnum in sua cura cōplexus, vir ipse perditissimus: electoribus Imperij Frack- fordiae congregatis, & Wentzlao deplorato & destituto, in regem Romanorum eligitur: & à Friderico Coloniensi archiepiscopo, de more Aquisgrani consecratur. Ad huius principis salutationem, cum ascenderet Fridericus dux Brunswici, optimus sensatissimisque princeps, & qui mul- to labore ad pacem & iustitiam contenderat, dignissimus Imperio, non longè à Frislaria impetitus confossusque est. Facile fuit peregrinantem in alieno superare. Non qui per- fecerent nefas, sed qui occultis consilijs vel iussere, vel dis- simulauere, insimulantur. Semper enim improborum oculos offendit conspecta virtus. Rodolphus dux Saxo-
ian

nia in huius transiens comitatu, captus est cum multis
 nobilibus. Ecclesiasticos principes ferunt rei fuisse con-
 scios: qui non, quod acciderat, fortè mandauère, sed vt
 caperetur: capi autem non passus, perijt. Hoc autè præ-
 uidere oportuit mandatores, in captura sanguinem flu-
 ere. Moguntinus archiepiscopus accusabatur, qui nescio
 frequentiores in eum causas obtendere potuit: respicere
 poterat in antiqua tempora, vt sunt principū animi diū
 memores iniuriarum, quibus Albertus huius proauus ca-
 ptiuum tenuit archiepiscopum Moguntinum, nec, nisi
 magno ere persoluto, passus est laxari. Quo etiam tem-
 pore Ericus dux inferioris Saxonie excessit, & quinque
 filios reliquit: Ericum, Magnum, Ottonem, Bernhar-
 dum, & Iohannem. Maior natū Ericus, patri in ditione
 successit: Magnus ad episcopatum primò Caminensem,
 deinde Hildesensem prouehitur: Otto & Iohannes
 casperiērunt: Bernhardus post Ericum potitus est diti-
 one. Sed tum Ericus circumspectiōes angustam esse terram
 multis aliēdis principibus, de amplificāda, vt ferè omnes,
 cogitauit ditione. Pater eius Bergerdorp, magna acce-
 pta pecunia, Lubicensibus in pignus dedit: Illi fide mi-
 litari permittunt Ottoni Ritzero, acceptis de more ab
 illo sacramentis, viro probatæ virtutis, sed ad astus mi-
 litares satis, vt exitus edocuit, simplici, nec satis cauto.
 Ericus in opidum perueniens, Ottonem arcis custodem
 iussit euocari, percontatus, quomodò ageret. Ille medi-
 ocriter sibi omnia esse pro modulo respondit. Eamus, in-
 quit dux, visum vbi habitēs. Ille nihil mali subesse ve-
 ritus, vt qui nōisset arcem, non vi captam, sed ere com-
 modato pignoratam, facile passus est principem in ar-
 cem ascendere. Vbi venit, iam Ottone comitator: Be-
 ne, inquit, omnia communiasti: satis diū asseruasti: absol-

uo te cura & labore: vade quod libet: ego patrimonium indè meum asseruabo. Otto fidē eius obtestatus, sperat, non serid, sed ioco loquutum. Ille verd: Audis quid tibi dicitur: arcem nostram ipsi tuebimur. Iam se sua simplicitate delusum sentiens, mæstus abiit: cōscensiq, equis suis, rectā Lubicam petit, cum gemitu obtestatus sibi illud à duce: pro arce illis reddere corpus suū, & omnia quæ possideat: vitam quoque suam in illorum esse manibus: & quomodo potuerit tale aliquid in principe formidare, in quo nihil hostile ad eam urbem cognouerit. Illi tum consulares aiunt, in hospitio se contineat sub fide præstita, donèc aliud ab illis responsum accipiat. Præsidium sui nominis, quod hereditario iure tenebat, illis reddere paratus erat: sed illi non acceptauere, impium rati exheredare liberos suos. Ille autem dolore magno in eo cogitationes torquente, breuī Lubica vitā in mærore terminauit.

CAPVT XX.

Rodolphus comes de Anehold, episcopus Halberstadensis, per ea tēpora causam intentauit Burgensibus suis. Illi auersi mandatis, pontifici se suo opposuere. Ille gladium in eos dstringit spiritualem, vsque ad diuinorum interdictum. Clerus omnis, eū parere necesse haberet, & se tutum in vrbe non sperat, cecit loco, in vicina oppida dilapsus: nec enim, nisi diuinum celebrarent officium, in vrbe paterentur. Fratres mendicantes tum honori ecclesiæ matricis vt tenerentur deferentes, vnā cecidere, paucis ad custodiam domorum relictis: Nonnulli seculares sancta prophanarunt: sed illi postea merita sunt assequuti præmia. Pacata autem res est intra annum, vt quisque suo loco restitueretur. Tamerlanes per ea tempora, princeps Tartarici generis,